

„בצד צה"ל -

האלימות, הקרתנות

והקלושמודליזם כקנה-אידה

מאלכתי - הפכו

לנחלת היום!

ראיתי בשמינינפיש את מאמרו של גבריאל מוקד בדבר העושה השבונותיו האישיים, הקטנוניים, השבונות תיכסול שאיש אינו אשם בהם מלבד גבריאל מוקד עצמו - אשר במקום להיות גבאי בבית-הנדרש של העירייה הפולנית, החליט להיות אינטקטואל ומבקר ישראל.

מה מדאיג

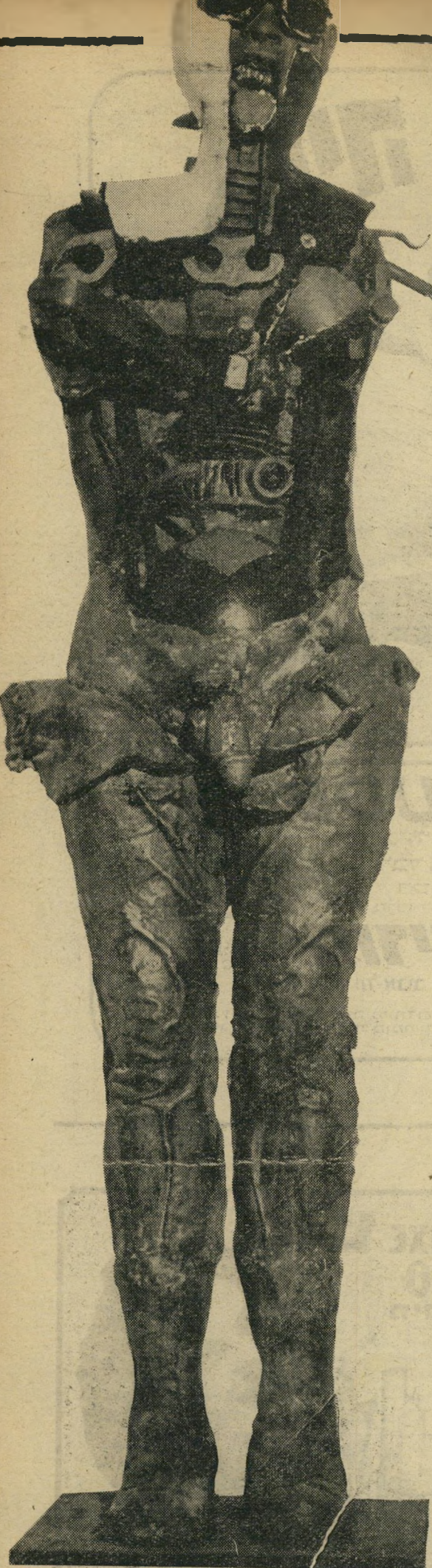
זכר הטורלנציה והפרובינציאליות שלו, בישראל, עם העצמות השבונות, אשר בא בעיקבות מלחמת-ששת-הימים, על יהודים מן הגטו משפיעה, כנראה, אימפריה רע מאוד: מאבדים כל קנה-מידה מציאותי.

בצד צה"ל - צבא-העם הנפלא - האלימות, הקרתנות והקלוש-מוליזם בקנה-מידה ממלכתי, הפכו לנחלת היום. כאן מי שלא בעד - הוא נגד, ויש להשליכו לכלבים. צאצאי מיוזח-אירופה והלבאנט יצרו מיסד אנטי-תרבותי מטישטש, החסר קריטריונים איכותיים ואשר ידו בכל: בתרבות, באמנות, כארכי-טקטורה, בפוליטיקה - בקיצור ממש בכל מקום. או במילים אחרות: מי שלא חושב כשמעון פרס הוא שמעון צבר. (ההוכחה - של עמוס קינן). עסקנים וברונים, אשר כבודם נעסקנים וברונים במקומו מינה - הם כיום פילוסופים בפרט, שהפכו מעצבי-חיי-הרוח של הדור. וכל מי שמעז להרים קולו נגדם, נכחה באלימות וברוחחין. קיימת אופוזיציה של „אזאנגר-דמושות", שאפתנית, מגמומת, הממלמלת את אשר אין לה לומר. כמעריך נגדי בתוך אותו מיסד פועלת גורדייה של מבקרים רופסי-מות, העושה מברותה קרדום לחפור בו, ומתיסכולה חוד-חנית. הרי רוב המבקרים פה יוצרים בשיטתם - ללא הצלחה מיוחדת.

הביקורת - נכס השוב

ביקורת השובה, בפרובינציה. דהקא כאן: כחוליה מקשי רת, יקרת-ערך, בין האמן לסביבה. אך פה הפכה לבמה בווייה של השבונות אישיים, ושל „שמור לי ואשמור לך" - אשר טישטשה כל קריטריון, כל גבול. אין לדרוש ממבקר להיות יותר אובייקטיבי מכל אדם אחר. אבל יש לדרוש ממבקר ידע יסודי של הנושא בו הוא מטפל. הנמקה מיקצועית מפורטת ומעמיקה. כשם שיש לדרוש מבדרנים נכסויים לחסום את פיותיהם עד אשר יוכיחו את עצמם במיקצועם החדש. נראה כי נכונה האמירה הישנה: „כאשר רועמים התותחים (והפיות), שותקות המוות". ועל אמנות, שאינה מיצרן השחה לכל נפש, ידון הבין - ולא נציגי-האספסוף באשר הם. לסיום: הריני מבקש לפרסם מכתבי - כמאמר או כמכתב, אך במלואו. הריני מצרף תמונת, כיאה וכדרוש, עלי-מנת שיפורסם מכתבי קודם. בתודה,

יגאל תומרקין, תל-אביב
מכתבו של הקורא והאמן תומרקין נכתב על טופס-מכתבים הנושא את הסיסמה הלאטינית QVOD LICET JOVI, NON LICET BOVI: „מה שמותר ליופיטר אינו מותר לפר" - רמז לאגדה יוונית ולמישנתו האמנותית - עליה אפשר ללמוד מן המכתב.

דיוקנו של אמן (בעיני עצמו)

איזו פראציה? הרשו לי להעלות שאלת-חס: מה יקרה אם יקום פעם איחוד כלל-ערבי? מה יהיה אז עם הישות הפלסטינית בה אחם מצד-דים? הרי מטבע הדברים שהפלסטינים ירצו להצטרף לאחיהם הערבים. חיים ווייל, נתניה
לפי התוכנית לשלום ישראל-פלסטיין, תוכל כל אחת משתי המדינות להצטרף לברית חיצונית בהסכמת השנייה, בכפוף להסדר הבטחוני שיוסכם עליו מראש.

בן-אמוץ-מוקד (המשך)
ברצוני להגיב על דבריו של דן בן-אמוץ (העולם הזה 1613), שנפגע ממכתבו של גבריאל מוקד בדבר. את גבריאל מוקד אני מכירה ומוקירה באישיות. הוא היה מורי לספרות. אני מודיעה שאנסה להתייחס רק לדבריו של בן-אמוץ בהקשר לאישיותו של מוקד. מיסטר בן-אמוץ! האם עלידי כתבה אחת של מוקד אפשר לומר עליו „התבן שנתפור מראשו הפרום של הפוחלץ הזה?" אחד שאינו בקי בנושאי-כתבותיו של מוקד, אינו יכול או מסוגל להעיר הערה כזו בויעה צלולה. חבר בן-אמוץ! אפשר להבין שאום נפגע ומגיב. אך לפלוש עד לקולו הבלתי-נעים של מוקד - זה חסר-טעם. גם אם קולו בלתי-נעים, הסלח לי, האם הוא מפריע לך למהלך החיים שלך? מעולם לא מצאתי שום נימה של חשיבות עצמית בדבריו. בעניין פועט זה אתה עולה עליו, מר בן-אמוץ. אשר לרצון של מר מוקד ברכילות: אני כעצמי קראתי מספר רכילויות אודות מוקד, ולכן אתה יכול למחוק סעיף זה ממכתבך. העניין החשוב הוא: איך אדם מכובד כמוך יכול לבקר את מוקד, כשאתה מודה כי אינך מכיר אותו ובקושי שמעת את שמו?

תדמורה של גבריאל מוקד, תל-אביב
נערתיה, מינה"ם" הופתעתי ושמתתי מאוד לראות על שער-כס (העולם הזה) את חברתי הצרפתי, סילבי סמדינה, שבהנה לזמן קצר, כדי ל"השתתף בשקס גי' לוימצבת קברו של אביה ז"ל - ש גדול בצרפת. לא ידעתי ש"סילבי היתה במ"קום, כשנחתה ה"מינה"ם. פריטה, תל-אביב
נערת-המינה"ם אביבית - ראה תמונות.

פריטה

סילבי סמדינה וה"מינה"

מה עושה „מקורות"? למכתבו של הקורא מיכאל לבני (העולם

הסקאנדל הכשר כל הכבוד לכם על גילוי השחיתות והצביעות של הפאראזיטים הדתיים, המנהלים את המכירה ומחתימים חוזרים (העולם הזה 1612). הלאה הכפייה הדתית! בוז לספרים, (המשך בעמוד 6)

נפש - כמו במקרה של חצור - שגבתה את תמורת-המים מן החושבים, אך לא העבירה את הכסף למקורות והשתמשה בו לצרכים אחרים - וכך הצטבר חוב בעד אספקת-מים במשך שנה שלמה. מרדכי יעקובוביץ, דובר „מקורות", תל-אביב

חזה (1614) נעיר: מקורות אינה נוהגת לנתק או להפסיק מיישתייה. במיקרה הקיצוני ביותר, מצמצמת החברה את אספקת-המים למספר שעות קטן יותר, כדי לחסוך בהוצאות וכדי ללחוץ בדרך זו על הצרכן לפרוע את חובו. גם זאת אין אנו עושים אלא כאשר מגיעים מים עד